

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobkyně: **N. T. L. H.**, zastoupena Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem, se sídlem Na Pankráci 820/45, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2017, č.j. MV-184935-4/SO-2015,

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2017, č.j. MV-184935-4/SO-2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 14. 9. 2015, č.j. OAM-78938-28/DP-2011 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla podle ustanovení § 44a odst. 3 s odkazem na ustanovení § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta její žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [2] Žalobkyně v podané žalobě namítala, že ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců na její situaci nedopadá, a proto je dle jejího názoru napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesoulad odůvodnění a výrokové části a pro rozpor se skutečným

stavem věci dle ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Namítala, že správní orgán neuvedl, o jakou závažnou překážku pobytu na území ČR by se mělo jednat. V odůvodnění sice poukázal na účelové chování žalobkyně, avšak z jakého zákonného důvodu tuto skutečnost vyhodnotil jako překážku pobytu na území, již správní orgán neuvedl. Napadené rozhodnutí je tak v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu. V této souvislosti žalobkyně dále uvedla, že pojem závažná překážka pobytu cizince na území je neurčitý právní pojem. Odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č.j. 9 As 80/2011-69 s tím, že v napadeném rozhodnutí správní orgán aplikaci uvedeného ustanovení zdůvodnil výhradně paušálně a zcela nedostatečně.

- [3] Žalobkyně dále namítala, že se správní orgán nedostatečně zabýval přiměřeností negativního rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán k této problematice provedl dle žalobkyně nedostatečné dokazování, vyhodnotil nesprávně zejména dopad do jejího soukromého a rodinného života a do života jejích dvou nezletilých dětí. Rovněž neprovedl pro objasnění této otázky např. účastnický výslech dle ustanovení § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně odmítla závěry žalovaného s tím, že jí není známo, na základě jakého konkrétního důkazu správní orgán uzavřel, že biologický otec nezletilých dětí měl vycestovat do Vietnamu. Zásah do svého soukromého a rodinného života označila za nepřiměřený a odkázala na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Vzhledem k principu přiměřenosti a proporcionality správních rozhodnutí, bylo negativní rozhodnutí vzhledem k materiálnímu a ekonomickému zázemí ve značném nepoměru k důsledkům takového rozhodnutí (nutnost vycestování zpět do státu původu, dlouhodobý pobyt mimo území ČR, náklady spojené s podáním nové žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, přetrhání ekonomických a rodinných vazeb).
- [4] Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě navrhoval její zamítnutí. Žalovaný v podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K první žalobní námitce dodal, že jednání žalobkyně je vykazuje znaky účelového jednání; ke druhé žalobní námitce uvedl, že žalobkyně byla seznámena s podklady pro vydání rozhodnutí, jejichž součástí byl i rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4, č.j. 31 T 29/2013, ze dne 1. 8. 2013, v němž byl uveden protokol o výslechu žalobkyně, která uvedla, že otěhotněla s N. Q., který odcestoval do Vietnamské socialistické republiky. Žalobkyně měla možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, což také učinila ve vyjádření ze dne 31. 8. 2015, avšak k výše uvedenému rozsudku se nijak nevyjádřila.
- [5] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [6] Žalobkyně pobývala na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ s platností od 20. 11. 2009 do 19. 11. 2011. Dne 1. 11. 2011 podala žádost o prodloužení doby platnosti tohoto pobytového oprávnění.
- [7] Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 14. 9. 2015, č.j. OAM-78938-28/DP-2011, byla žádost žalobkyně podle ustanovení § 44a odst. 3 s odkazem na ustanovení § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců zamítnuta.
- [8] V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán uvedl, že se žalobkyně dopustila závažného porušení zákona o pobytu cizinců, přičemž svým jednáním umožnila

organizování trestné činnosti na území České republiky, když za úplatu nechala vepsat do rodného listu své nezletilé dcery jako otce občana ČR, a to účelově, aby této zajistila získání státního občanství České republiky, jakož i následně sobě zajistila výhodnější pobytový status jako rodinnému příslušníkovi občana ČR. Toto jednání žalobkyně správní orgán podřadil pod pojem „jiné závažné překážky pobytu na území“.

- [9] Správní orgán I. stupně se svým rozhodnutím zabýval otázkou, zda důsledky jeho rozhodnutí budou přiměřené ve smyslu ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Uvedl, že žalobkyně pobývá na území od roku 2006, tj. její vztah k zemi původu není zásadně narušen. K nezletilým dcerám žalobkyně správní orgán uvedl, že přestože jednou udělené státní občanství nelze odejmout (ačkoliv bylo získáno protiprávně), tak z tohoto protiprávního jednání by neměla mít žalobkyně prospěch. Uvedl, že fakticky je zřejmé, že nezletilé dcery žalobkyně mají na území ČR rodinné vazby pouze na samotnou žalobkyni, a proto by v případě jejich vycestování z území ČR spolu se žalobkyní, a to zejména s ohledem na jejich nízký věk, kdy ještě tyto nemohou mít vybudovány pevné vazby na území ČR, nemělo dojít k takovému zásahu do rodinného a soukromého života žalobkyně, aby tento bylo možné považovat za nepřiměřený. Navíc biologický otec nezl. N. N. odcestoval již dříve do domovského státu žalobkyně.
- [10] Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí dne 22. 9. 2015 blanketní odvolání, které dne 2. 12. 2015 doplnila. V odvolání žalobkyně uváděla obdobné argumenty jako v podané žalobě.
- [11] Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 24. 5. 2017, č.j. MV-184935-4/SO-2015, bylo odvolání žalobkyně zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [12] V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný k námitce týkající se aplikace ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců uvedl, že pod skutkovou podstatu jiné závažné překážky pobytu na území jsou samostatně subsumovány i případy, kdy cizinci nerespektují zákony České republiky, jakož i jiné právní předpisy, a kdy dochází k jejich obcházení. Z uvedených rozsudků (rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4, č.j. 31 T 29/2013, ze dne 1. 8. 2013 a rozsudek Městského soudu v Praze, č.j. 5To 57/2014, ze dne 9. 4. 2014) vyplynulo, že žalobkyně za úplatu nechala účelově vepsat do rodného listu své nezletilé dcery, N. N., nar. X, občana České republiky jako otce, aby své dceři zajistila získání státního občanství České republiky. Žalovaný konstatoval, že pokud žalobkyně porušuje či obchází právní předpisy České republiky, zakládá tato skutečnost ve smyslu ustanovení § 44a odst. 3 s odkazem na ustanovení § 35 odst. 3 a ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců jinou závažnou překážku pro pobyt cizince na území České republiky, což může být důvodem pro neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.
- [13] K námitce ohledně nedostatečného posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že z cizineckého informačního systému vyplývá, že žalobkyně pobývá na území České republiky od roku 2006, na území České republiky pobývají její dvě nezletilé dcery N. N., nar. X, a Z. J., nar. X, přičemž nejméně jedna z jejích dcer získala občanství České republiky protiprávním jednáním žalobkyně. Z cizineckého informačního systému dále vyplývá, že dcery žalobkyně mají v České republice rodinné vazby pouze na žalobkyni. K námitce žalobkyně, že jí není známo, na základě čeho správní orgán I. stupně uzavřel, že biologický otec nezletilých dětí měl vycestovat do Vietnamské socialistické republiky, žalovaný uvedl, že tato skutečnost vyplývá z rozsudku Obvodního soudu pro

Prahu 4, č.j. 31 T 29/2013, ze dne 1. 8. 2013, v němž byl uveden protokol o účastnících řízení, která uvedla, že otěhotněla s N. Q., který odcestoval do Vietnamské socialistické republiky.

- [14] Dále žalovaný v odůvodnění konstatoval, že správní orgán I. stupně zjistil skutkový stav věci dostatečně; prvostupňové rozhodnutí bylo rovněž vydáno v souladu s právními předpisy.
- [15] Ve správním spise je založen rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 1. 8. 2013, č.j. 31 T 29/2013, ve kterém je uvedeno, že obžalovaný J. B. (pozn. soudu: osoba, kterou nechala žalobkyně zapsat rodného listu své nezletilé dcery) v úmyslu získat neoprávněný majetkový prospěch pomáhal jinému k neoprávněnému pobytu na území České republiky, čímž spáchal přečin napomáhání k neoprávněnému pobytu na území republiky podle ustanovení § 341 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Z tohoto rozsudku vyplývá, že pan B. byl společně s dalšími osobami obviněn, že za úplatu účelově učinil nepravdivé souhlasné prohlášení rodičů o určení otcovství, přestože nebyl biologickým otcem a ani neměl v úmyslu se na výchově dítěte podílet a přispívat na jejich výživu, s cílem získání českého státního občanství. Z tohoto rozsudku mimo jiné vyplynulo, že pan B. je bez práce i bez domova, poštu si přebírá na Městském úřadě v Berouně. Uvedl, že zná pouze „D.“, Vietnamce, který mu nabídl, aby si na sebe nechal zapsat vietnamské dítě. Nevěděl, co to obnáší, ale souhlasil. Když se na úřadě podepsal, bylo mu D. vyplaceno 8.000 Kč. Poté, co šel za cca dva až tři týdny na úřad potvrdit uznání otcovství, dostal 3.000 Kč.
- [16] Součástí uvedeného rozsudku je i shrnutí protokolu o výpovědi žalobkyně z přípravného řízení, ve kterém uvedla, že otěhotněla s N. Q., který odcestoval do Vietnamu. Během těhotenství se seznámila s panem N., kterému se svěřila, že bude řešit otázku občanství dítěte; slíbil, že za 50.000 Kč sežene někoho s českým občanstvím, kdo se prohlásí za otce jejího dítěte. Předala mu kopii cestovního pasu, rodný list s překladem, osvědčení o rodinném stavu z Vietnamu a z vietnamské ambasády. Řekl jí, aby v porodnici neuváděla jméno otce. Na matrice byl přítomen Čech, který uznal otcovství k jejímu dítěti, pan N. a tlumočník. Po jednání ji pan N. odvedl stranou a předala mu 30.000 Kč; asi za týden jí přinesl potvrzení o státním občanství a doplatila mu 20.000 Kč. Později pana N. žádala o vyřízení rodičovského příspěvku; za to již neplatila, neboť to bylo zahrnuto v ceně.
- [17] Součástí spisového materiálu je dále rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 4. 2014, č.j. 5 To 57/2014, dle kterého muž z organizované skupiny napomáhal za úplatu žalobkyni a její nezletilé dceři N. N. k získání neoprávněného pobytu na území ČR, který jim měl být udělen na základě účelově uznaného otcovství osobou obžalovaného jménem J. B., který dne 4. 4. 2012, na Matrice Úřadu městské části Praha 4, ačkoliv věděl, že není biologickým otcem dítěte, v rámci souhlasného prohlášení rodičů, prohlásil své otcovství k dítěti vietnamské národnosti, na základě čehož byl zapsán do rodného listu dítěte jako otec, za což obdržel odměnu ve výši nejméně 11.000 Kč, přičemž si byl vědom skutečnosti, že nepravdivým prohlášením napomáhá k legalizaci pobytu dítěte a jeho matky na území České republiky.
- [18] Podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.

- [19] Účastníci řízení se ve stanovené lhůtě nevyjádřili. Soud tedy postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci samé bez jednání.
- [20] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
- [21] Žalobkyně v podané žalobě předně namítala, že na její případ nedopadá ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. V tomto směru namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť se dle jejího názoru správní orgán aplikaci pojmu „závažná překážka pobytu cizince na území“ zdůvodnil paušálně a nedostatečně.
- [22] Podle ustanovení § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, v rozhodném znění: *„Žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 46 odst. 3 a 7 vztahují obdobně.“*
- [23] Podle ustanovení § 35 odst. 3 téhož zákona: *„Dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).“*
- [24] Podle ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona: *„Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přiblíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.“*
- [25] Podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona: *„Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.“*
- [26] Z provedeného nástinu znění rozhodné právní úpravy tak jednoznačně vyplývá, že ustanovení § 44a odst. 3 zákona o pobytu skýtá oporu pro aplikaci ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona.
- [27] K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 1. 2012, č.j. 9 As 80/2011-69, ve kterém uvedl, že *„zákon o pobytu cizinců zakotvuje vedle tohoto pozitivního výčtu předpokladů pro udělení víza též vymezení negativní, které pouhé formálních naplnění předpokladů pro udělení víza zákonem způsobem koriguje. Zmíněný korektiv představuje mimo jiné ustanovení § 56 citovaného zákona, na základě kterého správní orgány v rámci vedeného řízení ověřují, zda jsou splněny další předpoklady pro udělení víza, tedy zda tu neexistují důvody pro jeho případné neudělení. Naposledy zmíněné ustanovení lze tedy ve vazbě na námitku stěžovatele označit za ustanovení, které podmínky pro udělení víza vymezuje negativně. Městský soud tedy správně a způsobem odpovídajícím rozsahu žalobní námítky dovodil, že důvody pro neudělení víza dle ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců představují (v negativním smyslu) podmínky pro udělení víza ve smyslu ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona...“*
- [28] V tomto rozsudku pak Nejvyšší správní soud podal bližší výklad neurčitého právního pojmu „závažná překážka pobytu cizince na území“. Konkrétně ve zmiňovaném rozsudku

Nejvyšší správní soud uvedl, že „[v] daném případě se jedná o neurčitý pojem, který jsou správní orgány povinny vymezit ve svém rozhodnutí a patřičně právní kvalifikaci jednání stěžovatele odůvodnit (viz blíže např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 8. 2003, č.j. 1 As 10/2003 – 53, dostupný na www.nssoud.cz).“ Dále uvedl, že „[t]akový pojem zahrnuje jevy nebo skutečnosti, které nelze obecně zcela přesně právně definovat. Jejich obsah a rozsah se může měnit, např. v závislosti na čase a místě aplikace právního předpisu. Zákonodárce tak vytváří správnímu orgánu prostor, aby zhodnotil, zda konkrétní případ lze podřadit pod neurčitý právní pojem či nikoliv. Při interpretaci neurčitého právního pojmu se pak uvážení správního orgánu zaměřuje na konkrétní skutkovou podstatu a její vyhodnocení, tzn., že je nutno nejprve objasnit neurčitý právní pojem a jeho rozsah, a poté hodnotit, zda skutečnosti konkrétního případu lze zařadit do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého právního pojmu. Použití neurčitých pojmů v právních předpisech vychází z požadavku na obecnost právní normy, jejíž obsah má za úkol konkretizovat aplikační praxi, která si vyžaduje pružně reagovat na nastalé situace. Právní normou nelze postihnout celou šíři možných překážek, které mohou v praxi nastat, a nelze proto kasuisticky specifikovat jednotlivé skutkové podstaty. Výklad neurčitého právního pojmu správním orgánem je následně podroben soudnímu přezkumu. Při svém rozhodování správní soud řeší otázku, zda určitý jev reálného života byl správním orgánem správně podřazen pod neurčitý právní pojem. Soud musí mít možnost přezkoumat, zda interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu správním orgánem je v souladu se zákonem, jaké podklady pro své rozhodnutí k tomu správní orgán soustředil, zda tak učinil v rozsahu, který mu umožnil ve věci správně rozhodnout a zda jeho zjištění s těmito podklady nejsou v logickém rozporu. Jestliže takový přezkum možný není, je rozhodnutí pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné. Úkolem soudu je tedy kontrola zákonnosti rozhodnutí správního orgánu a dodržení zákonem stanovených pravidel v řízení, jež vydání správního rozhodnutí předcházelo, což představuje ve vztahu k aplikaci neurčitých právních pojmů správními orgány dostatečnou záruku zákonnosti.“

- [29] Z judikatury Nejvyššího správního soudu dle soudu vyplývá povinnost správního orgánu I. stupně učinit si vlastní úvahu, které jednání či skutečnosti představují tzv. jinou závažnou překážku pobytu cizince na území. Soud shledal, že správní orgán I. stupně dostatečným způsobem zhodnotil rozsah předmětného pojmu a dospěl k závěru, že skutečnosti konkrétního případu lze do právního rámce tohoto pojmu podřadit.
- [30] Soud v návaznosti na jednotlivé žalobní body dále konstatuje, že v odůvodnění obou správních orgánů je vyložena přezkoumatelným způsobem návaznost zákonných ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) a ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, o která opírají svá rozhodnutí, i skutková zjištění, na jejichž základě byla citovaná zákonná ustanovení aplikována na případ žalobkyně.
- [31] Městský soud v Praze s ohledem na výše uvedenou judikaturu Nejvyššího správního soudu z obsahu obou správních rozhodnutí ověřil, že se správní orgány zcela dostatečným a přezkoumatelným způsobem zabývaly ve vztahu ke skutkovým okolnostem projednávané věci naplněním pojmu závažná překážka pobytu žalobce na území České republiky. V rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu správní orgány aplikaci tohoto pojmu odůvodnily a specifikovaly, že závažnou překážku spatřují v popsáném účelovém jednání žalobkyně, přičemž jednání žalobkyně podřadily pod tuto skutkovou podstatu na základě zjištění získaných ze soudních rozhodnutí. K této námitce je dále nutné konstatovat, že správní rozhodnutí jako individuální správní akt má jeho adresátu na podkladě konkrétních individualizovaných

okolností případu ozřejmit, na základě jakých úvah dospěl správní orgán k danému výsledku řízení a jaká konkrétní skutková zjištění jej vedla k podřazení jednání účastníka řízení pod danou skutkovou podstatu. Není však již povinností správního orgánu, aby ve svém rozhodnutí v obecné rovině rozebíral naplnění skutkové podstaty daného ustanovení bez souvislosti s vydávaným rozhodnutím, a v rámci správního rozhodnutí se tak zaobíral obecnými dopady tohoto ustanovení do aplikační praxe.

- [32] Na základě skutečností obsažených ve správním spisu dospěl soud k závěru, že se jedná o závažnou překážku pobytu cizince (žalobkyně) na území. Zdejší soud tak přisvědčil závěrům žalovaného, že byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Skutková zjištění v případě žalobkyně vedla ve smyslu ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců správní orgán k závěru o naplnění skutkové podstaty závažné překážky pobytu cizince na území, která v jejím případě vedla k neprodloužení dlouhodobého pobytu.
- [33] Ze skutkových závěrů projednávané věci vyplývá, že důvodem pro neprodloužení pobytu z důvodu zjištění závažné překážky pobytu na území byly skutečnosti zjištěné nasvědčující účelovému jednání žalobkyně. Ve správním spisu jsou založeny rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 1. 8. 2013, č.j. 31 T 29/2013, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 4. 2014, č.j. 5 To 57/2014, ze kterých vyplynulo, že žalobkyni nechala za nemalou úplatu (50.000 Kč) účelově vepsat do rodného listu své nezletilé dcery N. občana České republiky pana J. B. jako otce, aby své dceři zajistila získání státního občanství České republiky. Dle názoru soudu je nepochybné, že si žalobkyně svého jednání musela být vědoma (srov. bod [16] tohoto rozsudku, kde byla rekupitulována výpověď žalobkyně z přípravného řízení); ostatně nikdy v průběhu řízení tuto skutečnost nerozporovala. Lze souhlasit se správním orgánem I. stupně, že žalobkyně tímto svým jednáním umožnila organizování trestné činnosti na území České republiky.
- [34] Nad rámec pak lze uvést, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí na str. 2 vyjádřil pochybnosti i ohledně otcovství druhé dcery žalobkyně, Z., neboť v rodném listu je zapsána osoba P. J., o kterém je správnímu orgánu známo, že byl opakovaně pravomocně souzený za různé trestné přestupky (trestné činy proti majetku).
- [35] Lze shrnout, že takové jednání žalobkyně lze označit za závažné porušení, resp. obcházení zákona o pobytu cizince, přičemž takové jednání lze dle názoru soudu podřadit pod pojem „závažná překážka pobytu na území“, jak učinily v daném řízení správní orgány.
- [36] Postup správních orgánů tak dle soudu odpovídal požadavku zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v nezbytném rozsahu, který vyplývá z ustanovení § 3 správního řádu. Rovněž pak správní orgány postupovaly dle názoru soudu v souladu se zákonem o pobytu cizinců, nebyla rovněž porušena zásada zneužití správního uvážení, když obě rozhodnutí byla řádně a srozumitelně odůvodněna. Žalovaný správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl důvody výroku, označil podrobně podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se řídil a řádně vyložil právní předpisy, podle nichž postupoval.
- [37] Z uvedených důvodů proto soud neshledal první okruh žalobních námitek důvodným.
- [38] Žalobkyně dále namítala, že se správní orgán nedostatečně zabýval přiměřeností negativního rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, když zejména nesprávně vyhodnotil dopad do jejího soukromého a rodinného života a do života jejích dvou nezletilých dětí. Žalobkyně namítala, že negativní

rozhodnutí bylo nepřiměřené vzhledem k materiálnímu a ekonomickému zázemí žalobkyně.

- [39] K této námitce soud uvádí, že se s ní nemohl ztotožnit, neboť v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je této otázce věnován dle názoru soudu dostatečný prostor. Dle názoru soudu se správní orgán I. stupně posouzení přiměřenosti svého rozhodnutí zabýval dostatečně, když zejména prověřil délku pobytu žalobkyně na území České republiky, k níž konstatoval, že vztah k zemi původu není zásadně narušen (žalobkyně pobývá na území od roku 2006).
- [40] Dostatečně podrobně se pak správní orgán I. stupně dle názoru soudu zabýval dopadem svého rozhodnutí do života nezletilých dcer žalobkyně. Ke svým závěrům dospěl zejména na základě provedených šetření na adrese místa pobytu žalobkyně, kde spolu s ní žijí i její dcery (srov. odstavec 3 a 4 na str. 2 prvostupňového rozhodnutí). Konstatoval, že dcery sice státní občanství získaly protiprávně, ale přestože jej nelze odejmout, tak z takového protiprávního jednání by neměla mít žalobkyně prospěch. Dále uvedl, že fakticky jsou nezletilé dcery žalobkyně závislé pouze na ní, rodinné vazby nemají k nikomu jinému. Proto uzavřel, a soud se s tímto závěrem ztotožnil, že v případě vycestování nezletilých dcer společně se žalobkyní by neměl být zásah do rodinného a soukromého života žalobkyně nepřiměřený, a to s ohledem na jejich nízký věk a nemožnost vybudování jakýchkoliv pevnějších vazeb na území ČR.
- [41] K obsahu povinnosti posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života se již vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2013, č.j. 8 As 68/2012-39. Shledal, že ze samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje „něco k něčemu“. V tomto kontextu je nutno poměřovat veřejný zájem spočívající v tom, aby povolení k pobytu byla vydávána pouze osobám, které splňují zákonné požadavky, s právem na soukromý a rodinný život cizince. Posuzování přiměřenosti si pak lze představit jako poměřování na rovnoramenných vahách. Na jednu misku vah se položí míra, v jaké cizinec nesplňuje požadavky pro vydání povolení k pobytu (v nyní posuzované věci to, že nenaplnuje podmínku tzv. trestní záchovalosti) a stanoví se význam těchto nedostatků z hlediska veřejného zájmu. Na druhou misku vah se položí tíha dopadů do soukromého a rodinného života. Aby rozhodnutí o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu bylo přiměřené, je nutné, aby miska vah s veřejným zájmem byla těžší (veřejný zájem závažnější) než miska s dopady (jejich závažností) do soukromého a rodinného života.
- [42] Dle názoru soudu správní orgány dostatečně odůvodnily, proč je jednání žalobkyně natolik závažné, že převažuje nad možným prodloužením platnosti povolení k dlouhodobému pobytu; respektovaly tak lidská práva žalobkyně vyplývající z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
- [43] Je pravda, že nutnost posouzení dopadů do soukromého a rodinného života zamítavých rozhodnutí v oblasti pobytových oprávnění cizinců vyplývá ze základních práv těchto osob garantovaných Listinou základních práv a mezinárodními úmluvami (čl. 8 Úmluvy), podle nějž *„každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.“* Nezbytnost posouzení

soukromého zájmu nezletilých dcer pak vyplývá též z čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, podle nějž *„zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárními orgány“*. Podle Nejvyššího správního soudu i při rozhodování v cizineckých věcech jsou správní orgány povinny dodržovat čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte (rozsudek ze dne 19. 11. 2015, č.j. 4 Azs 222/2015-42).

[44] Nicméně aplikace těchto ustanovení automaticky neznamená, že by bylo nutno vždy žádostem cizinců o pobytový titul vyhovět. Čl. 8 Úmluvy totiž negarantuje cizincům právo vstupovat a pobývat na území členského státu. Nedává jim ani právo, aby získali konkrétní typ pobytového oprávnění. K stanovení podmínek pobytu cizinců na území a také k nastavení kritérií pro získání pobytových titulů členské státy Rady Evropy disponují určitým prostorem pro správní uvážení; podmínky, které stanoví, by však neměly být bezdůvodné ani svévolné. V tomto smyslu by členské státy neměly, není-li to nutné, negativně zasahovat do práv zakotvených v Úmluvě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č.j. 10 Azs 256/2019-39). Stejně tak zásada nejlepšího zájmu dítěte neznamená, že je třeba přijmout všechny děti, kterým by se lépe žilo ve smluvním státě Úmluvy o právech dítěte, nicméně správní orgány i soudy smluvních stran musí přiznat tomuto zájmu rozhodující význam (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č.j. 5 Azs 47/2016-57).

[45] V daném případě soud dospěl k závěru, že správní orgány poměřovaly protiprávní jednání žalobkyně s okolnostmi jejího rodinného a soukromého života. Zároveň je nutné zdůraznit, že z výše uvedeného vyplývá, že správní orgány poměřovaly protiprávní jednání žalobkyně s okolnostmi jejího rodinného a soukromého života, včetně zásahu do života jejich nezletilých dcer. Správní orgány ve svých rozhodnutích zjišťovaly, nakolik jsou její nezletilé dcery na žalobkyni závislé, čímž dle soudu dostaly všem požadavkům vyplývajícím z výše uvedených mezinárodních smluv, jakož i ze soudní judikatury. V tomto směru tedy dle názoru soudu lze hodnotit odůvodnění napadených rozhodnutí jako stručné, nikoli však jako nedostatečné či nepřezkoumatelné. Soud považuje za vhodné dodat, že i dle jeho názoru je popsání jednání žalobkyně natolik závažné, že odůvodňuje takový výrazný zásah do jejího rodinného a soukromého života, kterým bylo neprodloužení jejího dosavadního pobytového statutu.

[46] V této souvislosti pak lze dále konstatovat, že ani neprovedením výsledku žalobkyně za účelem zjištění skutkového stavu správní orgán I. stupně dle názoru nepochybil, neboť správní spis obsahoval dostatečné podklady pro učinění předmětných skutkových zjištění. Dle soudu tak byla naplněna díkce ustanovení § 169 odst. 2 věty první zákona o pobytu cizinců, v rozhodném znění, dle kterého *„správní orgán je oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zejména zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství.“* V daném případě za dané skutkové situace nebylo dle názoru soudu ze strany správního orgánu I. stupně nutné realizovat toto zákonné oprávnění a provádět výslech žalobkyně, a to ani ke zjištění rozhodných skutečností pro posouzení přiměřenosti správních rozhodnutí, neboť ve spise se v tomto směru nalézaly pro toto posouzení dostatečné podklady.

[47] K tvrzení žalobkyně, že jí není známo, na základě jakého konkrétního důkazu správní orgán uzavřel, že biologický otec nezletilých dětí měl vycestovat do Vietnamu, soud uvádí,

že tato skutečnost je zřejmá z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 1. 8. 2013, č.j. 31 T 29/2013, jenž je založen ve správním spise, resp. je zřejmá z prvního odstavce na str. 23 tohoto rozsudku, kde soud parafrázoval výpověď samotné žalobkyně z přípravného řízení. Byla to tedy sama žalobkyně, která uvedla, že biologický otec dětí měl vycestovat do Vietnamské socialistické republiky. Tuto skutečnost pak žalobkyně nikdy v průběhu řízení věrohodně nezpochybnila, neboť jak ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, tak v podané žalobě pouze uváděla, že jí není známo, na základě jakého důkazu správní orgány uzavřely, že biologický otec dětí odcestoval do Vietnamu. Nad rámec uvedeného je pak k celé věci nutno podotknout, že žalobkyně nikdy v průběhu řízení předmětné rozsudky trestních soudů nezpochybnila.

[48] Ani tyto žalobní námitky tak soud neshledal důvodnými.

[49] Soud tak ze všech výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[50] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. listopadu 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

